

[Finansministeren]

lende besparelse på daginstitutionsområdet. Det er i øvrigt henstillet til kommunerne, at de ved udarbejdelsen af budgetterne lægger de udgiftsdæmpende principper til grund, som jeg nævnte før.

Udgiftspolitikken for 1982 er for en dels vedkommende som nævnt allerede inde i den politiske proces i form af det konkrete arbejde, der udføres i ministerier og styrelser samt i de lokale forvaltninger. For andre deles vedkommende er den inddraget i de aktuelle økonomisk-politiske forhandlinger, der pågår mellem flere af folketingets partier. Der er på indeværende tidspunkt derfor ikke noget holdpunkt for at sige noget om saldoen på det finanslovsforslag for 1982, der vil blive fremsat til august.

Lad mig som afslutning i denne omgang understrege, at regeringen ser med stor alvor på den økonomiske situation. Ledighedens omfang og vores afhængighed af udenlandsk låntagning til at finansiere betalingsbalanceunderskuddet er som nævnt de altoverskyggende økonomiske problemer.

I det flerårige økonomisk-politiske handlingsprogram indgår en afdæmpning af stigningen i de offentlige udgifter som et vigtigt element, og der er da også på de traditionelle udgiftsområder sket en meget væsentlig opbremsning.

De tendenser til forværring af budgetudviklingen, der ses her og i udlandet, skal vendes gennem den generelle økonomiske politik. Ved målbevidst at søge at bedre konkurrenceevnen skulle vi have et rimeligt grundlag for at få arbejdsløhedssituationen og dermed udgifterne til dagpenge under kontrol. Samtidig må vi føre en stram udgiftspolitik og holde igen på de udgifter, som vi umiddelbart kan påvirke. I det omfang det alligevel bliver nødvendigt at øge udgifterne, må det ske på en sådan måde, at en større del af den udgiftspolitiske indsats bliver af strukturpolitisk karakter.

Venstre og konservative har skaffet sig selv en god anledning til at meddele regering og folketing, at de er parat til at søge indflydelse på og tage medansvar for en realistisk økonomisk politik. Jeg håber, det sker, selv om forventningerne efter hr. Ellemann-Jensens første indlæg ikke er alt for store.

Jeg vil understrege, at regeringen er af den faste opfattelse, at en konsekvent gennemførelse af intentionerne i det flerårige hand-

lingsprogram vil kunne vende udviklingen. Men det er ikke nogen patentløsning, der hurtigt og smertefrit for befolkningen løser vore problemer. Sådanne løsninger findes ikke. Fastholdelse og videreførelse af handlingsprogrammet kræver en fast vilje, og som det er fremgået af det, jeg har sagt hidtil, har regeringen arbejdstøjet på og er indstillet på at forblive i arbejdstøjet. Det er vort håb, at et flertal i folketinget også i de kommende år vil have tilstrækkeligt mod og ansvarsfølelse til at træffe de nødvendige beslutninger, der skal til, for at vi kan gå ud af 1980'erne med et samfund, der har fuld beskæftigelse og har balance i økonomien såvel indadtil som udadtil.

Forhandling

Ellemann-Jensen (V):

Så har vi altså oplevet en finansminister, som en god tredjedel inde i finansåret må erkende, at hans underskud ikke bliver 20 mia kr., men snarere 30 mia kr., men som står frem for folketinget og erklærer, at det i virkeligheden skyldes en udvikling, man må betragte som positiv, og at regeringen derfor ikke vil foretage sig noget, som kan begrænse de offentlige udgifter. Og så rødmede finansministeren ikke engang, da han sagde det.

Finansministerens redegørelse her i dag for udviklingen i statsfinanserne og for regeringens økonomiske politik efterlader et ubehageligt, men klart billede af en regering, der er på vild flugt fra virkeligheden. Virkeligheden i dag er, at omkring 300.000 mennesker i de erhvervsaktive aldersgrupper i år skal understøttes af det offentlige enten med arbejdsløhedsdagpenge eller ved efterløn, at denne ledighed er voksende, at Danmark i dag har en forholdsvis større udlandsgæld end noget land, vi med rimelighed kan sammenligne os med, at denne udlandsgæld er fortsat stigende, at regeringen har mistet sit greb om de offentlige finanser, at den indenlandske og udenlandske rente- og afdragsbyrde vil belaste det danske samfund mange, mange år frem i tiden. Det er den virkelighed, vi står med i dag. Kort sagt: vi i Danmark klarer os væsentlig ringere i den internationale økonomiske krise end noget andet vestligt industriland.

Og så kommer finansministeren her til folketinget med et skønmaleri af situationen,